In zaak 231/81,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Bundesfinanzhof (VIIe Senat), in het aldaar aanhangig geding tussen

HAUPTZOLLAMT WÜRZBURG

en

H. WEIDENMANN GMBH & CO., te Aschaffenburg,

interveniërende partij: DE BONDSMINISTER VAN FINANCIËN,

om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de verordeningen van de Raad nrs. 3004/75 van 17 november 1975 betreffende de opening van tariefpreferenties voor bepaalde textielprodukten van oorsprong uit ontwikkelingslanden (PB L 310 van 1975, blz. 24), en 3022/76 van 13 december 1976 betreffende de opening, de verdeling en de wijze van beheer van communautaire tariefpreferenties voor textielprodukten van oorsprong uit ontwikkelingslanden en -gebieden (PB L 349 van 1976, blz. 69),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

samengesteld als volgt: A. Touffait, kamerpresident, Mackenzie Stuart en U. Everling, rechters,

advocaat-generaal: Sir Gordon Slynn
griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

het navolgende

ARREST

De feiten

I — De feiten en het procesverloop

Verzoekster in het hoofdgeding, tevens verweerster in cassatie, Hellmuth Weidenmann GmbH & Co. (hierna: verzoekster), verzocht op 20 december 1976 om inklaring van 41 balen weefsel van kamgaren van post 53.11 B II van het gemeenschappelijk douanetarief (GDT), die zij uit Argentinië had ingevoerd. Op het aangifteformulier vermeldde zij derhalve Argentinië als land van oorsprong. Zij beloofde daarbij, het certificaat van oorsprong later over te leggen. Bij voorlopige heffingnota van 21 december 1976 hief het Hauptzollamt daarop alleen omzetbelasting bij invoer. Tevens verzocht het verzoekster, het certificaat van oorsprong uiterlijk op 15 januari 1977 over te leggen. Verzoekster verzond dit certificaat echter eerst bij brief van 2 februari 1977.

Onder verwijzing naar aanwijzing C bij het Duitse Gebrauchszolltarif, volgens welke na 15 januari 1977 geen tariefpreferentie meer kon worden verleend, stelde het Hauptzollamt op 3 februari 1977 een rectificatienota vast, waarbij het overeenkomstig het in het GDT voorziene tarief van 18 % een invoerrecht van DM 5 840,99 vorderde.

Verzoekster wendde zich tot het Finanzgericht München dat bij vonnis van 21 februari 1979 de rectificatienota nietig verklaarde. Het overwoog daartoe, dat het ingevoerde produkt volgens artikel 1, leden 1 en 2, van verordening nr. 3004/75 was vrijgesteld van invoerrechten en dat aan de voorwaarden voor schorsing van de invoerrechten was voldaan. Volgens het Finanzgericht volgde namelijk uit artikel 3, lid 2, van verordening nr. 3004/75, dat het certificaat van oorsprong ook achteraf kon worden overgelegd. Dit werd volgens het Finanzgericht bevestigd door artikel 11, lid 2, van verordening (EEG) nr. 3214/75 van de Commissie van 3 december 1975 betreffende de definitie van het begrip „produkten van oorsprong" voor de toepassing van de door de EEG voor bepaalde produkten uit ontwikkelingslanden verleende tariefpreferenties (PB L 323 van 1975, blz. 1). Het Finanzgericht overwoog voorts dat aanwijzing C van het Duitse Gebrauchszolltarif de schorsing van invoerrechten rechtens niet kon beperken.

Tegen dit vonnis stelde het Hauptzollamt beroep tot cassatie in. Het stelde daartoe hoofdzakelijk, dat de verlening van tariefpreferenties niet was gerechtvaardigd indien niet binnen de geldigheidsduur van verordening nr. 3004/75 aan de voorwaarden daarvan was voldaan. De reden hiervan zou zijn, dat bewaking van de plafonds en de maximumbedragen slechts mogelijk was, wanneer op het tijdstip van vaststelling van de ingevoerde hoeveelheden niet nog met terugwerkende kracht wijzigingen zouden kunnen optreden.

Het Hauptzollamt achtte afboeking van de ingevoerde hoeveelheden op de plafonds van het daaropvolgende preferentietijdvak onmogelijk, daar de voor 1977 geldende verordening nr. 3022/76 niet gold voor importen die reeds in 1976 hadden plaatsgevonden.

Volgens verzoekster berust het beroep tot cassatie uitsluitend op de stelling, dat de in aanwijzing C op 15 januari 1977 bepaalde termijn voor overlegging van het certificaat van oorsprong van materieelrechtelijke aard is en derhalve een fatale termijn vormt. Deze opvatting acht verzoekster onjuist: de bepaling van een uiterste termijn voor overlegging van het certificaat van oorsprong zou niet in communautair verband zijn geschied, zodat daaraan geen materieelrechtelijke gevolgen verbonden konden zijn.

Mocht — in tegenstelling tot wat verzoekster meent — de vrijstelling van invoerrechten niet krachtens verordening nr. 3004/75 mogelijk zijn, dan zou zij in elk geval op grond van verordening nr. 3022/76 moeten worden verleend. Beide verordeningen hadden tot doel de omvang van de invoer uit ontwikkelingslanden binnen de gestelde grenzen te doen toenemen. Beperking van die omvang door bekrompen bureaucratie en formalisme zou supranationale inspanningen teniet doen.

De Bondsminister van Financiën heeft in het geding geïntervenieerd met het voorstel, de zaak ter prejudiciële beslissing aan het Hof van Justitie voor te leggen.

Naar het oordeel van het Bundesfinanzhof volgt uit artikel 3, lid 1, van verordening nr. 3044/75, dat wanneer aan een der aldaar gestelde voorwaarden niet is voldaan, afboeking in de zin van deze bepaling niet mogelijk is en dat bijgevolg geen schorsing van de invoerrechten kan plaats vinden.

Het acht het evenwel niet duidelijk, of deze voorwaarden moesten zijn vervuld binnen het tijdvak waarvoor de invoerrechten bij artikel 1, lid 1, van verordening nr. 3004/75 waren geschorst, dan wel of het certificaat van oorsprong ook na het verstrijken van dit tijdvak nog kon worden overgelegd.

Derhalve heeft het Bundesfinanzhof bij beschikking van 10 juli 1981 de behandeling van de zaak geschorst en het Hof van Justitie verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

„1. Kan de schorsing van de invoerrechten ingevolge artikel 1 van verordening (EEG) nr. 3004/75 worden toegepast op goederen die weliswaar in 1976 zijn ingevoerd en bij de douane ten invoer tot verbruik zijn aangegeven, maar waarvoor het certificaat van oorsprong eerst in februari 1977 is overgelegd?

2. Indien vraag 1 bevestigend vordt beantwoord: geldt zulks ook, wanneer het certificaat van oorsprong weliswaar eerst in 1977, maar reeds op een vroeger tijdstip van dat jaar — uiterlijk 15 januari 1977 — had kunnen worden overgelegd?

3. Ingeval vraag 1 ontkennend wordt beantwoord: kan de schorsing van de invoerrechten ingevolge artikel 1 van verordening (EEG) nr. 3022/76 worden toegepast op goederen die weliswaar in 1976 zijn ingevoerd en bij de douane ten invoer tot verbruik zijn aangegeven, maar waarvoor het certificaat van oorsprong eerst in 1977 is overgelegd?"

De verwijzingsbeschikking is op 10 augustus 1981 ter griffie van het Hof ingeschreven.

Krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur P. Gilsdorf als gemachtigde, bijgestaan door J. Grunwald, lid van de juridische dienst van de Commissie.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, bij beschikking van 20 januari

1982 besloten de zaak krachtens artikel 95, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering naar de Derde kamer te verwijzen en zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Schriftelijke opmerkingen, ingediend krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG

De *Commissie* merkt in de eerste plaats op dat in verordening nr. 3004/75 het achteraf overleggen van certificaat van oorsprong niet uitdrukkelijk is voorzien. Dit „stilzwijgen" kan noch als een verbod noch als een goedkeuring van de overlegging achteraf worden gezien. Gelet op artikel 3, lid 2, en op de strekking van de verordening, is men veeleer geneigd te concluderen, dat overlegging van het certificaat van oorsprong achteraf binnen bepaalde grenzen is toegestaan. Het gaat hier echter om een uitvoeringsregeling, die ingevolge artikel 4, lid 1, van 's Raads verordening nr. 3004/75 door de Commissie moet worden vastgesteld. Nu gemeenschapsbepalingen inzake de overlegging van certificaten van oorsprong achteraf ontbreken, is de regeling van dit procedureprobleem aan de nationale wetgever voorbehouden.

Bepalingen ter uitvoering van verordening nr. 3004/75 zijn echter bij verordening nr. 3214/75 van de Commissie vastgesteld. In artikel 7 van deze verordening wordt in feite de geldigheidsduur van het certificaat van oorsprong in het kader van de tariefpreferenties vastgesteld; dit artikel bepaalt immers dat het certificaat „binnen een termijn van vijf maanden, te rekenen vanaf de datum van afgifte door de bevoegde regeringsinstantie van het begunstigde land van uitvoer, ... aan het douanekantoor van de Gemeenschap waar de produkten worden aangebracht", moet worden overgelegd; deze termijn kan tot tien maanden worden verlengd. Uit deze bepaling volgt dat een achteraf overgelegd certificaat van oorsprong in aanmerking moet worden genomen zolang bovengenoemde termijn niet is verstreken. Immers, nu verordening nr. 3214/75 geen uitdrukkelijke en duidelijke bepaling betreffende een eventuele beperking van de geldigheidsduur van het certificaat van oorsprong bevat in die zin, dat dit zijn geldigheid bij de invoer zou verliezen, duldt het gewettigd vertrouwen van de houder van het certificaat in artikel 7 generlei beperkende uitlegging van deze bepaling.

Overeenkomstig artikel 11, lid 2, van verordening nr. 3214/75 staat mitsdien een eventuele erkenning van het certificaat van oorsprong na het verstrijken van de in artikel 7 van verordening nr. 3214/75 gestelde overleggingstermijn, ter vrije beoordeling van het douanekantoor dat de inklaring verricht.

Aangezien echter nationale bepalingen waarbij de in artikel 7 van verordening nr. 3214/75 gestelde geldigheidsduur van het certificaat van oorsprong wordt verkort, wegens strijd met dat artikel ongeldig zijn, kunnen certificaten van oorsprong ook na de aangifte ten invoer worden overgelegd, zolang de overleggingstermijn van artikel 7 van verordening nr. 3214/75 niet is verstreken en niet is besloten tot wederinstelling van de heffing van invoerrechten als bedoeld in artikel 3, lid 2, van verordening nr. 3004/75.

Deze conclusie kan niet worden aangetast door het betoog van het Hauptzollamt voor de verwijzende instantie, dat artikel 7 de bijzondere problematiek van de overlegging achteraf van het certificaat van oorsprong niet heeft willen regelen, en dat de overleggingstermijn van

artikel 7 in bepaalde gevallen van overlegging achteraf vooral om praktische redenen te lang zou kunnen zijn.

Voor de uitlegging en toepassing van artikel 7 is de objectieve inhoud van deze bepaling beslissend. Uit de bewoordingen ervan blijkt evenwel niet dat het certificaat van oorsprong slechts geldig is tot het moment waarop de goederen bij de douane worden aangegeven; de bepaling door het gemeenschapsrecht van een uniforme minimumtermijn zoals in artikel 7, is in het belang van de rechtszekerheid.

Overlegging achteraf van het certificaat van oorsprong binnen de in artikel 7 gestelde termijn dient voorts ook mogelijk te zijn, wanneer die termijn verstrijkt na afloop van het voor de tariefpreferenties geldende tijdvak — in casu 31 december 1976 —, daar deze datum niet meer is dan de uiterste datum waarop de goederen ter inklaring kunnen worden aangebracht. Het is rechtens noch feitelijk vereist dat alle onder de preferentieregeling ingeleide douaneprocedures op 31 december zijn afgesloten; dit zou trouwens praktisch onmogelijk zijn in gevallen waarin de aangifte van de goederen eerst op de laatste dag van december is geschied.

Overlegging achteraf van certificaten van oorsprong is derhalve ook mogelijk na het verstrijken van het voor de tariefpreferenties geldende tijdvak, mits op die datum niet is besloten tot wederinstelling van de heffing van invoerrechten, en zulks ongeacht of aan het eind van het jaar de plafonds in de Gemeenschap zijn bereikt.

Wat ten slotte de vraag betreft, of een achteraf overgelegd certificaat van oorsprong ook in aanmerking moet worden genomen wanneer de overlegging eerder mogelijk was geweest, meent de Commissie dat de enkele mogelijkheid van eerdere overlegging niet ertoe leidt dat de geldigheidsduur van het certificaat wordt verkort. Maar indien de geldigheidsduur is verstreken, staat het ter beoordeling van het bevoegde douanekantoor of een dergelijk certificaat nog kan worden geaccepteerd.

De Commissie gaat subsidiair in op de derde prejudiciële vraag.

Voorwaarde voor de toepassing van verordening nr. 3022/76 is dat het betrokken produkt in 1977 in de Gemeenschap is ingevoerd. Aangezien de goederen in casu in 1976 ten invoer zijn aangegeven, hangt afboeking ervan op het jaar 1977 af van de vraag of bij een onvolledige aangifte ten invoer de datum van die aangifte dan wel een latere datum bepalend is voor de tarifering.

Op het relevante tijdstip was dit vraagstuk niet in het gemeenschapsrecht geregeld en waren dus de wettelijke regelingen van de Lid-Staten van toepassing. De door het Bundesfinanzhof dienaangaande geopperde bedenkingen, namelijk dat afboeking van de invoer op het jaar 1977 in casu nadelig had kunnen zijn voor de importeurs die in 1977 aan alle voorwaarden voor vrijstelling van invoerrechten voldeden, zijn echter ongegrond. Een preferentiële regeling als de onderhavige is immers niet bedoeld om de importeurs voordelen te verschaffen, doch om de landen waaruit de betrokken waren afkomstig zijn, in handelspolitiek opzicht te begunstigen.

Overigens is het probleem van de datum van aangifte — voor zover deze onvolledig is — thans geregeld in artikel 6, lid 3, van richtlijn nr. 79/695 van de Raad van 24 juli 1979 inzake de harmonisatie van de procedures voor het in het vrije

verkeer brengen van goederen (PB L 205 van 1979, blz. 19). Deze voorziet met name in de mogelijkheid dat de aangifte door een nieuwe van latere datum wordt vervangen. In dat geval is de datum die ter bepaling van de invoerrechten moet worden aangehouden, de datum waarop de onvolledige aangifte is aanvaard.

Concluderend geeft de Commissie het Hof in overweging, de gestelde vragen te beantwoorden als volgt:

„1. Schorsing van invoerrechten overeenkomstig artikel 1 van verordening (EEG) nr. 3004/75 kan worden toegepast op goederen die in 1976 zijn ingevoerd en bij de douane ten invoer voor verbruik zijn aangegeven, maar waarvoor het certificaat van oorsprong in februari 1977 is overgelegd, voor zover de in artikel 7 van verordening (EEG) nr. 3214/75 vastgestelde overleggingstermijn op het tijdstip van overlegging nog niet was verstreken. Dit geldt ook voor het geval dat het certificaat van oorsprong reeds eerder had kunnen worden overgelegd.

2. Indien de in artikel 7 van verordening (EEG) nr. 3214/75 vastgestelde termijn voor overlegging van het certificaat van oorsprong op het moment van overlegging was verstreken, staat het overeenkomstig artikel 11, lid 2, van deze verordening ter beoordeling van het bevoegd douanekantoor of het certificaat van oorsprong nog in aanmerking kan worden genomen."

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 11 maart 1982 heeft de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Grunwald als gemachtigde, mondelinge opmerkingen gemaakt en vragen van het Hof beantwoord.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 29 april 1982 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij beschikking van 10 juli 1981, ingekomen ten Hove op 10 augustus daaropvolgende, heeft het Bundesfinanzhof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag het Hof drie prejudiciële vragen gesteld over de uitlegging van de verordeningen nrs. 3004/75 van de Raad van 17 november 1975 betreffende de opening van tariefpreferenties voor bepaalde textielprodukten van oorsprong uit ontwikkelingslanden (PB L 310 van 1975, blz. 24), en 3022/76 van de Raad van 13 december 1976 betreffende de opening, de verdeling en de wijze van beheer van communautaire tariefpreferenties voor textielprodukten van oorsprong uit ontwikkelingslanden en -gebieden (PB L 349 van 1976, blz. 69).

2 Dit verzoek om uitlegging is gedaan in het kader van een geding tussen Hellmuth Weidenmann GmbH & Co., die balen kamgarenweefsel uit Argentinië had ingevoerd, en het Hauptzollamt Würzburg, betreffende de weige-

ring van het Hauptzollamt om die waren krachtens bovengenoemde verordeningen vrij te stellen van invoerrechten.

3 Naar het Hauptzollamt stelt, heeft Weidenmann het certificaat van oorsprong eerst op 2 februari 1977 overgelegd, ofschoon de invoer op 20 december 1976 had plaatsgevonden en de douane had verzocht het certificaat van oorsprong uiterlijk op 15 januari 1977 over te leggen, zulks met het oog op aanwijzing C van het Duitse Gebrauchszolltarif, volgens welke geen tariefpreferentie meer mocht worden verleend wanneer het certificaat van oorsprong niet uiterlijk op die datum was overgelegd.

4 Ingevolge verordening nr. 3004/75 waren de invoerrechten voor een aantal produkten van oorsprong uit bepaalde landen van 1 januari tot 31 december 1976 geschorst. Daar de litigieuze invoer aan de in deze verordening gestelde voorwaarden voldeed, moest worden vastgesteld of de vrijgestelde maximum hoeveelheid daarmee niet werd overschreden en of zij had plaatsgevonden binnen de termijn waarin een bepaalde hoeveelheid goederen vrij van rechten kon worden ingevoerd. Met het oog op de bepaling van het tijdstip waarop het plafond was bereikt, bepaalde artikel 3, lid 1, van verordening nr. 3004/75, dat „de daadwerkelijke afboeking van de invoer van de betrokken produkten op de communautaire plafonds en de maximumbedragen geschiedt naar gelang deze produkten bij de douane ten invoer tot verbruik worden aangegeven en vergezeld zijn van een certificaat van oorsprong." Artikel 3, lid 2, bepaalde dat „een produkt slechts op een plafond of maximumbedrag kan worden afgeboekt indien het certificaat van oorsprong vóór de datum van wederinstelling van de heffing van de rechten is overgelegd."

5 Dit zijn de relevante wettelijke voorschriften in het geding, dat in hoogste instantie aanhangig is bij het Bundesfinanzhof. Dit besloot het Hof van Justitie de drie navolgende prejudiciële vragen voor te leggen:

„1. Kan de schorsing van de invoerrechten ingevolge artikel 1 van verordening (EEG) nr. 3004/75 worden toegepast op goederen die weliswaar in 1976 zijn ingevoerd en bij de douane ten invoer tot verbruik zijn aangegeven, maar waarvoor het certificaat van oorsprong eerst in februari 1977 is overgelegd?

2. Indien vraag 1 bevestigend wordt beantwoord: geldt zulks ook, wanneer het certificaat van oorsprong weliswaar eerst in 1977, maar reeds op een

vroeger tijdstip van dat jaar — uiterlijk 15 januari 1977 — had kunnen worden overgelegd?

3. Ingeval vraag 1 ontkennend wordt beantwoord: kan de schorsing van de invoerrechten ingevolge artikel 1 van verordening (EEG) nr. 3022/76 worden toegepast op goederen die weliswaar in 1976 zijn ingevoerd en bij de douane ten invoer tot verbruik zijn aangegeven, maar waarvoor het certificaat van oorsprong eerst in 1977 is overgelegd?"

De eerste vraag

6 Met zijn eerste vraag wenst het Bundesfinanzhof te vernemen of, bij gebreke van een uitdrukkelijke bepaling, een certificaat van oorsprong, dat eerst is overgelegd na de in 1976 verrichte douaneaangifte van bepaalde, onder de door de Gemeenschap ingestelde preferentieregeling vallende goederen, in aanmerking kan worden genomen voor de in verordening nr. 3004/75 voor het tijdvak van 1 januari tot 31 december 1976 voorziene schorsing van douanerechten, wanneer dat certificaat eerst in februari 1977 is aangeboden.

7 Het stelsel van door de Gemeenschap verleende tariefpreferenties, dat bij vorenbedoelde regeling is ingevoerd, past in het streven van de Gemeenschap om, in de geest van de in het kader van de UNCTAD opgestelde handelspolitiek ter ondersteuning van de ontwikkelingslanden, geleidelijk een mundiaal beleid op het gebied van de ontwikkelingssamenwerking te verwezenlijken. Dit beleid omvat met name een verbetering van de tariefpreferenties, met het doel een regelmatige toeneming van de invoer van verwerkte produkten uit de ontwikkelingslanden te bewerkstelligen.

8 Zo gezien, mag het stelsel van tariefpreferenties, ook al wordt ter rechtvaardiging van de toepassing van preferentiële tarieven de overlegging van een certificaat van oorsprong verlangd, niet aldus worden uitgelegd, dat het al te restrictieve administratieve maatregelen zou toestaan bij de praktische uitvoering van de controle van de oorsprong der waren.

9 Dit komt ook tot uitdrukking in de tekst van verordening nr. 3004/75. Terwijl artikel 3, lid 1, van deze verordening niet preciseert of het certificaat van oorsprong tegelijk met de aangifte ten invoer moet worden ingediend, volgt uit artikel 3, lid 2, dat gelijktijdige indiening niet vereist is. Volgens deze

bepaling immers „kan een produkt slechts op een plafond of maximumbedrag worden afgeboekt indien het bovenbedoelde certificaat vóór de datum van wederinstelling van de heffing van de rechten is overgelegd." Uit deze teksten en uit de boven omschreven doelstellingen van de verordening kan worden afgeleid, dat het certificaat na de aangifte ten uitvoer kan worden overgelegd, voor zover dit maar geschiedt vóór de wederinstelling van de heffing van de rechten.

10 Waar verordening nr. 3004/75 zwijgt over de termijn waarbinnen het certificaat van oorsprong moet worden overgelegd, dient daaromtrent te rade worden gegaan met de aanvullende regeling in verordening nr. 3214/75 van de Commissie van 3 december 1975 (PB L 323 van 1975). Uit artikel 7 juncto artikel 11 van deze verordening blijkt, dat het certificaat van oorsprong

— normaliter een geldigheidsduur heeft van vijf maanden, te rekenen vanaf de datum van afgifte door de bevoegde regeringsinstantie van het begunstigde land van uitvoer;

— tien maanden geldig is wanneer de waren, overeenkomstig het bepaalde in artikel 5, lid 1, sub b, over het grondgebied van een of meer landen worden vervoerd;

— behoudens overmacht of buitengewone omstandigheden, enkel tijdens zijn geldigheidsduur kan worden overgelegd;

— in alle andere gevallen door de bevoegde douaneautoriteiten kan worden aanvaard, wanneer de goederen vóór afloop van de geldigheidsduur bij hen zijn aangebracht.

11 Deze regels, die in wezen de geldigheidsduur van het certificaat betreffen, geven geen antwoord op het eigenlijke probleem dat de nationale rechter aan de orde heeft gesteld. Wel blijkt eruit, dat het certificaat van oorsprong nog gedurende een aantal maanden na de invoer kan worden overgelegd, hetgeen de handelaren tot de gewettigde opvatting brengt, dat zij elk certificaat kunnen overleggen, zolang dit maar in bovenbedoelde zin geldig is.

12 Nu het tegendeel niet uitdrukkelijk is bepaald, kan een importeuer niet het recht worden ontzegd, een geldig certificaat ook na het verstrijken van de

geldigheidsduur van verordening nr. 3004/75 over te leggen, wanneer dat certificaat betrekking heeft op een in dat tijdvak verrichte invoer. Wanneer de Commissie de heffing van de rechten in het betrokken jaar niet weer heeft ingesteld, kan overlegging achteraf van het certificaat in de eerste maanden van het volgende jaar evenmin afbreuk doen aan de juiste toepassing van die verordening als overlegging achteraf voor het eind van het jaar, temeer daar de afboeking van de waren op de plafonds direct na de aangifte ten invoer kan geschieden. Deze gedachtengang vindt in het onderhavige geval nog steun in de omstandigheid, dat voor het jaar 1976 niet werd vastgesteld dat de plafonds waren uitgeput, en dat de schorsing van de rechten in 1977 zonder onderbreking of wijziging werd verlengd.

13 Op de vraag van de nationale rechter moet mitsdien worden geantwoord, dat de schorsing van de invoerrechten ingevolge artikel 1 van verordening nr. 3004/75 van de Raad ook kan worden toegepast op in 1976 ingevoerde en bij de douane ten invoer tot verbruik aangegeven goederen wanneer het certificaat van oorsprong eerst na de periode waarin genoemde verordening van toepassing was, is overgelegd, mits het certificaat geldig is en bij de overlegging wordt voldaan aan het bepaalde in de artikelen 7 en 11 van verordening nr. 3214/75 van de Commissie.

De tweede vraag

14 Gezien het antwoord op de eerste vraag, moet op de tweede worden geantwoord dat, waar de geldigheid van een certificaat van oorsprong een objectief gegeven is, dit certificaat moet worden aanvaard wanneer het voldoet aan de hierboven omschreven vereisten van het gemeenschapsrecht, zulks ongeacht een verdergaand vereiste dat de nationale douaneautoriteiten zelf eventueel menen te moeten stellen. Volgens artikel 4, lid 1, van verordening nr. 3004/75 is het immers de Commissie die, in nauwe samenwerking met de Lid-Staten, alle dienstige maatregelen treft teneinde de toepassing van genoemde verordening te waarborgen. Daar de gemeenschapsregeling op zichzelf volledig is, bestaat er geen enkele behoefte aan eenzijdig vastgestelde nationale voorschriften betreffende de nadere uitvoering van die regeling.

De derde vraag

15 Waar het antwoord op de eerste vraag bevestigend luidt, behoeft de derde niet te worden beantwoord.

Kosten

16 De kosten door de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening harer opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

uitspraak doende op de door het Bundesfinanzhof gestelde vragen, verklaart voor recht:

1. **De schorsing van de invoerrechten ingevolge artikel 1 van verordening nr. 3004/75 van de Raad kan ook worden toegepast op in 1976 ingevoerde en bij de douane ten invoer tot verbruik aangegeven goederen wanneer het certificaat van oorsprong eerst na de periode waarin genoemde verordening van toepassing was, is overgelegd, mits het certificaat geldig is en bij de overlegging wordt voldaan aan het bepaalde in de artikelen 7 en 11 van verordening nr. 3214/75 van de Commissie.**

2. **Een geldig certificaat van oorsprong moet worden aanvaard, ongeacht een verdergaand vereiste dat de nationale douaneautoriteiten zelf eventueel menen te moeten stellen.**

Touffait Mackenzie Stuart Everling

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 10 juni 1982.

Voor de griffier
J. A. Pompe
adjunct-griffier

De president van de Derde kamer
A. Touffait